

[Elgaard.]

onde tider har opkastet landene imellem, er begyndt at blive brudt ned. Vi kan i dag rejse til Sverige og Norge uden at skulle bede myndighederne om et pas, og vi kan frit omveksle de nødvendige penge. Alene dette er et vigtigt fremskridt.

For samtlige nordiske landes vedkommende gælder det jo, at det er en livsvigtig interesse, hvorledes den fremtidige stilling i Tyskland bliver. Tysklands stilling må jo set på længere sigt anses for en fare for Europas fred. Derfor kan jeg fuldt og helt tiltræde den højtærede udenrigsministers standpunkt, at vi fra dansk side må være interesseret i en genforening af de to tyske zoner på grundlag af frie tyske valg. Der er fra tid til anden faretruende tegn til en genoplussen af den tyske nationalisme i den form, der har forvoldt så megen ulykke i Europa, ikke mindst for vort land. Men det vil utvivlsomt være uberettiget at overdrive disse symptomers betydning. Vi har grund til at nære tillid til, at den tyske regering og de tyske demokratiske partier er ærligt indstillet på et snævert samarbejde med det øvrige Europa under former, som efter alle menneskelige beregninger må indeholde de fornødne garantier mod en ny tysk eventyrpolitik.

Den tyske politiske fanatisme, som vi har kendt den, kan få farlig næring, hvis det overvejende politiske spørgsmål i Tyskland i en uoverskuelig periode kommer til at blive genforeningen af Øst- og Vesttyskland og denne genforeningspolitik anvendes som et af den kolde krigs våben.

Også i Sydslesvig ser vi visse modsætninger imellem den tyske forbundsregerings demokratiske indstilling og enkelte stedlige myndigheders tilsidesættelse af de rettigheder, som skulle være sikret den sydslesvigske befolkning ved Kiel-erklæringen.

Den højtærede udenrigsminister har ubestridelig ret i, at vilkårene for vor sydslesvigske politik er ændret siden 1947, og at de veje, ad hvilke vi i dag kan nå frem til en bedre sikring af den sydslesvigske danskhed, er andre end umiddelbart efter nazismens sammenbrud. Regeringen har naturligvis måttet tage disse kendsgerninger til efterretning, men dette har ikke bevirket nogen som helst ændring i det, der fra første færd har været indholdet i venstres politik i det sydslesvigske spørgsmål. Denne politik agter vi at følge under stadig

hensyntagen til vekslende tiders vilkår. Det er nu som før den sydslesvigske befolknings interesser og tarv, der må være bestemmende for vor stilling i denne sag.

For en del år siden, såvidt jeg husker var det efter FN's første generalforsamling i London, udtalte den højtærede udenrigsminister, efter at han som delegeret var kommet hjem, at det var hans indtryk, at Danmarks ansigt stod blegt og udvisket i den internationale forsamling. Siden da har vort land måttet træffe udenrigspolitiske beslutninger af vidtrækkende karakter, og en dansk udenrigspolitik er blevet bygget op skridt for skridt under efterkrigstidens hårde vilkår. Denne politik har vundet tilslutning i den altovervejende del af det danske folk og har bevirket, at vi i dag står fast forankret i et solidaritetsforbund af nationer, der vil værne den frihed og det velfærd, som folkestyret i vore lande har opbygget og stadig bygger videre på.

Med disse bemærkninger skal jeg på venstres vegne tiltræde den højtærede udenrigsministers redegørelse for vor øjeblikkelige udenrigspolitiske stilling.

Bøgholm: Den danske udenrigspolitik, der indledtes af forhenværende statsminister Hans Hedtoft, og som betød det afgørende brud med flere generationers neutralitetspolitik i vort land, var et udtryk for den erkendelse, at der ikke mere gives stormagter i det kontinentale Europa, idet Rusland jo med rette betragter sig selv som en halvasiatisk, eurasiske magt, og at en dansk politik, der holdt sig udenfor de demokratiske folks fællesskab, ville være chancenødt. Også Danmark måtte, således som den storpolitiske udvikling havde formet sig, føre en sikkerhedspolitik; men udenfor et større folkefællesskab fandtes ingen sikkerhed. Vor generation har prøvet, hvad det vil sige at stå alene overfor en fjendtlig stormagt.

Det er vel i grunden først nu, at det er ved at gå op for den brede offentlighed, at efter den anden verdenskrig gaves der ikke længere noget Europa. Langsomt forsøger vi at genskabe Europa, men hverken militært eller økonomisk kan de afgørende beslutninger i dag tages af Europa alene. På det europæiske fastland var der i 1945 kun 4 stater tilbage, Sverige, Schweiz, Spanien og Portugal. For første gang siden folkevandringen var Europa